

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Tos/19/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1124014273
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1124014273.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Márie Šimkovej a Ing. Mgr. Anny Prikrylovej v trestnej veci odsúdeného L. N. pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vedeného na Mestskom súde Bratislava I pod sp.zn. B1-1T/59/2010, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp.zn. 36Nt/28/2024 zo dňa 29.01.2026, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19.03.2026 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného L. N., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Mestský súd Bratislava I napadnutým uznesením podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného L. N. na povolenie obnovy konania vedeného na Mestskom súde Bratislava I pod sp.zn. B1-1T/59/2010 pre obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že novela Trestného zákona účinná od 06.08.2024, ktorou boli zmenené trestné sadzby, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. V tomto smere teda nejde o žiadnu novú skutočnosť alebo dôkaz, ktoré by boli súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste alebo iné rozhodnutie v merite veci. Hoci novela Trestného zákona nadobudla účinnosť až po právoplatnom odsúdení, v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu SR č. Tpj/44/2013 zmena právneho stavu nie je skutkovým nedostatkom v zmysle § 394 ods. 1 Trestného zákona.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený v zákonnej lehote prostredníctvom obhajcu sťažnosť, ktorú obhajca odôvodnil podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 27.02.2026. Obhajoba konštatuje, že v pôvodnom konaní bol odsúdenému zmiernený trest z dôvodu neúmernej dĺžky konania. V danej dobe bol najnižší trest odňatia slobody, ktorý mohol byť zo strany súdov uložený, po zohľadnení zákonných podmienok mimoriadneho zníženia trestu - trest odňatia slobody nie kratší ako 5 rokov. Novelou Trestného zákona účinnou od 06.08.2024 došlo k zmene § 222 ods. 5 písm. a) Trestného zákona. Išlo o podstatné zníženie trestnej sadzby, kedy sa z obzvlášť závažného zločinu stal zločin, a s ohľadom na zmenu ustanovení o výške škody sa dolná hranica trestu odňatia slobody znížila z 10 rokov na 2 roky. Takýto trest je sám osebe nižší ako trest, ktorý bol odsúdenému uložený, a to napriek aplikácii mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. V prípade aplikácie rovnakých ustanovení Trestného zákona, ako súdy v trestnej veci odsúdeného pri danom skutkovom stave, najmä prieskum v konaní a porušení práva na spravodlivý proces, sa pri ukladaní trestu dostaneme na trestné sadzby výrazne nižšie ako v čase rozhodovania prvostupňového ale aj odvolacieho súdu. Trest, ktorý bol odsúdenému udelený, presahuje spodnú hranicu trestnej sadzby, a to sa ešte nezarátať mimoriadne zníženie trestu, ktoré súdy aplikovali. Pri aplikovaní novej právnej úpravy, ktorá nebola v čase rozhodovania odvolacieho súdu známou skutočnosťou, by do úvahy prichádzala

aplikácia § 49 a nasl. Trestného zákona o podmienčnom odklade výkonu trestu odňatia slobody, teda postup, ktorý zvolil už prvostupňový súd vo svojom rozsudku. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa súd opiera, resp. odkazuje iba na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj/44/2013. Závery, ktoré v uvedenom stanovisku vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky obhajoba nerozporuje, avšak uvádza, že toto stanovisko nie je možné aplikovať vo veci odsúdeného s ohľadom na špecifickosť daného prípadu, výraznú zmenu zákona a vývoj samotnej spoločnosti. V slovenskom právnom poriadku platí zásada predvídateľnosti práva. Túto zásadu však nemôžeme chápať ako absolútnu, bez možnosti posúdenia a následného zohľadnenia okolností toho ktorého prípadu. Rozhodnutia súdov, v ktorých uplatňujú zásadu predvídateľnosti práva, nie je možné automaticky považovať za spravodlivé. Dokonca môžeme povedať, že striktné dodržiavanie tejto zásady bez logického odôvodnenia sa javí ako nespravodlivé. Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj/44/2013 sa javí ako zastaralé, nedostatočné a s potrebou sa od neho odkloniť. Takýto odklon je ústavne prípustný vtedy, keď súd v dobrej viere a presvedčivo vyloží, prečo sa odlišuje, dôsledne sa vyrovná s predchádzajúcou judikatúrou, vysvetlí právne a skutkové osobitosti prípadu a predloží konkurujúce úvahy, ktoré tvoria zmysluplný právny dialóg so skorším judikátom. Každý úmysel odkloniť sa od dovolacej judikatúry musí byť podopretý explicitnou identifikáciou a analýzou dotknutých judikátov, jasným vysvetlením porovnateľnosti alebo odlišnosti skutkového a právneho rámca a dôslednou, logicky koherentnou argumentáciou, ktorá vyloží, prečo nové riešenie lepšie napĺňa účel právnej úpravy a ústavné princípy. V súhrne platí, že kvalifikovaný, dobre odôvodnený odklon je nielen dovolený, ale pri legitímnych dôvodoch aj žiaduci a schopný zabezpečiť v každej situácii spravodlivé rozhodnutie. Obhajoba navrhla, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Bratislave ako nadriadený orgán na podklade sťažnosti odsúdeného preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia, a zistil, že sťažnosť odsúdeného je nedôvodná.

Z predloženého spisového materiálu sťažnostný súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 16.10.2024 odsúdený podal návrh na povolenie obnovy konania vedeného na Mestskom súde Bratislava I pod sp.zn. B1-1T/59/2010 z dôvodu novely Trestného zákona, ktorá má priaznivejšie dôsledky. Obhajca podaním zo dňa 17.11.2025 doplnil argumentáciu k návrhu odsúdeného v obdobnom zmysle, ako je vyššie citované v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu.

Na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa odsúdený zotrval na podanom návrhu a jeho obhajca predniesol právnu analýzu vyššie uvedeného zmyslu. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie prečítaním podstatného obsahu spisu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 1T/59/2010.

Prokurátor v konečnom návrhu žiadal zamietnutie návrhu odsúdeného, obhajca trval na návrhu a odsúdený sa pridržiaval návrhu obhajcu.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj

- rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť,
- strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

Podľa § 125 ods. 3 Ústavy SR, alinea prvá, ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť.

Podľa § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde SR ak súd v trestnom konaní vydal rozsudok na základe právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom na obnovu konania podľa Trestného poriadku, ak ústavný súd nerozhodne inak.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Sťažnostný súd konštatuje, že pre povolenie obnovy konania vo všeobecnosti musia byť kumulatívne splnené dve podmienky. Musia nastať skutočnosti súdu skôr neznáme, a zároveň musia byť spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre páchateľa. Možnosť zasahovania do právoplatných rozhodnutí súdov je však v súlade so zásadou nemennosti právoplatných rozhodnutí pre zaručenie právnej istoty striktno obmedzená určením presných zákonných kritérií uvedených v citovanom ustanovení § 384 ods. 1 Trestného zákona. Už zo systematického zaradenia inštitútu obnovy konania medzi mimoriadne opravné prostriedky je zrejmé, že v konaní o povolenie obnovy nedochádza k opätovnému prehodnocovaniu veci, ale jedná sa posúdenie, či nová skutočnosť, ak je daná, spôsobuje takú zmenu dôkaznej situácie, že by bolo potrebné obvineného spod obžaloby oslobodiť alebo uznať za vinného podľa miernejšieho ustanovenia zákona, prípadne mu uložiť miernejší trest. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia.

Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že nad rámec skutkových omylov možno povolením obnovy konania naprávať aj stav nespravodlivosti za predpokladu, že Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie základných ľudských práv obvineného orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom, ale len za predpokladu, že neexistuje iný spôsob kompenzácie negatívnych následkov postupu orgánov štátu. Ďalším dôvodom nad rámec nápravy skutkových omylov je situácia, kedy Ústavný súd SR rozhodol nálezom, že zákonné ustanovenie, na podklade ktorého bolo rozhodnuté o vine, treste a ochrannom opatrení, použité, stratilo účinnosť, a to za predpokladu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

V prejednávanej veci sa odsúdený domáha povolenia obnovy z dôvodu podľa neho vyplývajúceho z § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, teda na podklade straty účinnosti znenia § 222 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona z dôvodu jeho novely č. 40/2024 Z.z. so zreteľom na to, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4To/14/2023 zo dňa 07.09.2023 mu bol za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, za ktorý bol právoplatne odsúdený prvostupňovým rozsudkom sp.zn. 1T/59/2010, uložený neprimerane prísny trest vo výmere 5 rokov nepodmienečne.

Novelou Trestného zákona č. 40/2024 Z.z. účinnou od 06.08.2025 o.i. došlo o.i. k zmene trestnej sadzby za majetkové trestné činy, vrátane trestného činu úverového podvodu, ktorého trestné sadzby sú výrazne miernejšie.

Sťažnostný súd konštatuje, že § 394 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku korešponduje ustanovenie § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. a týka situácie, kedy ústavný súd vyslovil nesúlad platného ustanovenia zákona s ústavou, v dôsledku čoho toto ustanovenie stratilo účinnosť, a sankcia, ktorá bola na základe takéhoto ustanovenia uložená, je tým pádom vykonávaná bez právneho dôvodu. Takáto situácia pri žiadnych ustanoveniach zákona, ktoré boli použité pri ukladaní trestu odsúdenému, nenastala. Nikdy nebolo vyslovené, že ustanovenie § 222 ods. 5 Trestného zákona v znení účinnom v čase rozhodovania o vine odsúdeného boli v rozpore s ústavou. Ústavnému prieskumu bola podrobená novela Trestného zákona č. 40/2024 Z.z., a to ešte predtým, než nadobudla účinnosť. Odsúdený teda nikdy nevykonával uložený trest bez toho, aby tento nemal platný a účinný právny základ. To, že neskôr došlo k zmierneniu

trestnoprávneho postihovania obdobnej trestnej činnosti, je síce novou skutočnosťou v zmysle 394 ods. 1 Trestného poriadku, pretože v čase rozhodovania známa nebola, ale nie je spôsobilá vyvolať priaznivejšie rozhodnutie o vine alebo o treste, pretože ju nemožno podradiť pod ustanovenie § 394 ods. 4 Trestného poriadku, a súčasne sa nejedná o situáciu, kedy by súd v pôvodnom konaní konal v skutkovom omyle o skutku či pomeroch odsúdeného.

Na základe uvedeného sťažnostný súd vyhodnotil výrok napadnutého uznesenia ako vecne správny, a preto sťažnosť odsúdeného zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.